

Tarasijs Makarovs

(25.02.1881. – 26.10.1953.)

Skolotājs, sabiedriskais darbinieks, Tarasijs Makarovs Feopenta d. dzimis Minskas apgabala Borisovas rajonā. Mācījās Rīgā, kur dzīvoja pie Grebenščikova lūgšanu nama, vienlaikus apgūstot zīmju dziedāšanas mākslu un senpareizticības dievkalpojuma kanonus. Pabeidza Tērbatas universitātes' Skolotāju semināru un saņēma tautas skolotāja diplomu.

1911. gadā Makarovs strādāja Subatē par valsts vecticībnieku draudzes skolas pārzini. 1911. gadā Pirmajā Viskrievijas vecticībnieku pomoriešu kongresā par tautas izglītību Makarovs uzstājās ar referātu „Ko vecticībnieku skolām vajadzētu sniegt tautai?”. Referāts ļoti augstu novērtēts un rezolūcijā īpaši atzīmēta nepieciešamība to publicēt.

1915. gadā Makarovs ar ģimeni evakuācijas uz Tambovu, kur Tarasijs iepazinās ar vietējiem vecticībniekiem. Tur piedzima divi viņa jaunākie dēli: Pjotrs un Vasilijs. 1920. gadā ģimene atgriezās Latvijā. 1921. gada sākumā Makarovs tika pieņemts par skolotāju krievu skolā. 1926. gada rudenī ar A. F. Kitova palīdzību skolotājs uzcēla savu personīgo māju netālu no skolas. Lai ātrāk pabeigtu celtniecību, viņam vajadzēja pārdot vecticībnieku draudzei divas ikonas: „Vissvētās Dievmātes aizmigšana” un „Pestītāja noņemšana no krusta un novietošana kapā”. Tās vēl aizvien atrodas dievnamā.

Skolā Tarasijs Makarovs mācīja ticības mācību vecticībniekiem un slāvu rakstību, kā arī vispārējos priekšmetus. Mazajā kolektīvā viņš bija vienīgais vīrietis un darbi, sākot no naglas līdz pat elektrībai, gūlās uz viņa pleciem. Viņš palika skolēnu atmiņā kā cilvēks, kas iemācīja daudz derīgu zināšanu un prasmju, it īpaši dārzkopībā, kas bija viņa mīļākā nodarbība.

Gara auguma, staltu stāju, līdzīgs spēkavīram, ar skanīgu balsi un labsirdīgu humoru, ne sīkumains. Viņš labprāt dziedāja skanīgās, plašās krievu dziesmas. Makarovs bija gaidīts goda viesis gandrīz vai visās kāzās. Lai gan nebija vietējais, ātri ieguva lielu autoritāti gan pilsētā, gan draudzē. Jau divus mēnešus pēc atbraukšanas viņš vadīja Jēkabpils vecticībnieku draudzes sapulces. Viņu ievēlēja par padomes sekretāru, pēc tam vairākkārt par draudzes Padomes priekšsēdētāju. Makarovu delegēja uz vecticībnieku kongresiem. Divreiz viņš iekļauts Latvijas vecticībnieku lietu Centrālkomitejā.

1921. gadā ar Tarasija Makarova parādīšanos Pūpolsvētdienas un Lieldienu dievkalpojumā vecticībnieku Pokrova dievnama kora dziedāšana skanēja pavisam citādi, tāpēc Makarovam tika izteikta īpaša draudzes Padomes pateicība. Redzot to, ka korī trūkst dziedātāju, pēc pāris gadiem Tarasijs Nakarovs nodibināja un vadīja meiteņu kori. Tarasijs Feopentovičs ļoti rūpējās par meitenēm. Jau pirms 1925. gada Ziemassvētkiem viņš izteica noteiktu prasību Padomē un mācītājam, ka jaunās dziedātājas iekļaujamas draudzes korī. Skolotājs Makarovs mācīja ne tikai pareizi dziedāt, bet arī saprast dziesmas jēgu

1927. gadā Makarova ieguldītais darbs ieguva augstu novērtējumu, jo Jēkabpilī notika 7. Vislatvijas Vecticībnieku kongress. Svinīgi, tīri un izjusti koris dziedāja svētku himnas..Meiteņu uzstāšanos atzinīgi novērtēja mācītāji un senās dziedāšanas zinātāji. Tas paaugstināja kora prestižu un koristu pašcieņu. Tarasijs Makarovs sāka mācīt arī zēnus, Visaugstākais viņa skolēnu panākums bija jēkabpiliešu dziedātāju piedalīšanās Latvijas vecticībnieku jauniešu koru salidojumā 1937. gada 16. maijā Rīgā.